

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní žalobce: **JUDr. E. M.**, bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru sociální péče, ze dne 25. 5. 2011 č.j. MHMP 313916/2011 SSP/98/11,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru sociální péče ze dne 25. 5. 2011 č.j. MHMP 313916/2011 SSP/98/11, soud ruší a věc vrací žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 19,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru sociální péče, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce hl. m. Prahy, pracoviště SSP v Praze 2, č.j. 358/11/ABA-1/4 ze dne 21. 3. 2011, kterým byla žalobci zamítnuta žádost o dávku státní sociální podpory, příspěvek na bydlení, ode dne 19. 10. 2010. Správní orgán I. stupně rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobci skončila nájemní smlouva dnem 31. 1. 2007 a že v jeho případě nelze aplikovat ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), podle něhož se pro účely nároku na státní sociální podporu považuje za dobu trvání nájemního vztahu i doba mezi skončením nájemního poměru a posledním dnem lhůty k vyklizení bytu podle § 712a občanského zákoníku, doba od zániku členství v bytovém družstvu do zajištění bytové náhrady.

Žalobce vytýká správním orgánům neznalost předmětné právní úpravy i nevhodné jednání úředních osob. V napadeném rozhodnutí pak postrádá odůvodnění ve vztahu k jeho námitkám uvedeným v odvolání, zejména k tomu, proč v jeho případě nelze aplikovat

ustanovení § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře. Má za to, že správní orgány nechápou smysl tohoto ustanovení. Vzhledem k okolnostem jeho případu jde podle žalobce spíše o snahu ho poškodit.

K žalobě se dne 26. 9. 2011 vyjádřil Magistrát hl. m. Prahy, odbor sociální péče, kde nejprve odkázal na znění ustanovení § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře s tím, že žalobce nevyhověl výzvě správního orgánu a nedoložil potřebné dokumenty k rozhodnutí o jeho žádosti o příspěvek na bydlení. Dále žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na ustanovení § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře ve spojení s ustanovením § 712a občanského zákoníku, také na sdělení Advokátní kanceláře Kraus & Partners a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 11. 2008. Žalovaný trvá na závěru, který učinil v napadeném rozhodnutí, že na nájem bytu se nevztahuje ustanovení o prodloužení nájmu, tj. ustanovení § 676 odst. 2 občanského zákoníku, a proto v případě, že nájem bytu byl sjednán na dobu určitou, končí nájem uplynutím této doby. Z toho dovodil, že žalobci nevznikl nárok na dávku státní sociální podpory, protože dnem 31. 1. 2007 skončila platnost nájemní smlouvy.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Městský soud v Praze nejprve uvádí, že od 1. 1. 2012 došlo ke změně kompetencí jednotlivých správních orgánů na úseku výkonu státní správy ve věcech nepojistných sociálních dávek. Podle zákona č. 366/2011 Sb. s účinností od tohoto data nejsou již odvolacím orgánem ve věcech těchto dávek krajské úřady (v tomto případě Magistrát hl. m. Prahy), ale Ministerstvo práce a sociálních věcí. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), platí, že účastníkem řízení (žalovaným) je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V předmětné věci nastoupil ex lege od práv a povinností žalovaného jiný správní orgán, a to Ministerstvo práce a sociálních věcí.

V souzené věci není spor o skutkovém stavu věci, spornou otázkou je, zda lze v případě skončení nájemní smlouvy, aplikovat ustanovení § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře, a považovat to za dobu trvání nájemního vztahu pro účely nároku na příspěvek na bydlení.

Ve správním spise je mimo jiné založena odpověď Advokátní kanceláře Kraus & Partners, z níž vyplývá, že žalobce byl nájemcem předmětného bytu na základě nájemní smlouvy, jejíž účinnost skončila dne 31.1.2007. Byt nevyklidil dobrovolně, a proto mu byla povinnost uložena rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 22 C 39/2007-44 ze dne 4.11.2008, který nabyl právní moci dne 16. 12. 2009. Přesto byt řádně nevyklidil a nepředal, a tak byl v současnosti podán návrh na provedení výkonu rozhodnutí vyklizením nemovitosti.

Soud si vyžádal od Obvodního soudu pro Prahu 1 zaslání rozsudku č.j. 22 C 39/2007-44 ze dne 4. 11. 2008, o vyklizení bytu, z něhož zjistil a má za prokázané, že nájemní vztah skončil uplynutím sjednané doby ke dni 31. 1. 2007. Tímto dnem zaniklo právo žalobce užívat pronajatou věc a do tohoto dne byl povinen byt vyklidit. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil svou povinnost byt vyklidit a odevzdat pronajimateli, soud žalobě vyhověl. Zároveň

však podmínil uloženou povinnost byt ve lhůtě 15 dnů vyklidit, povinností zajistit žalobci přístřeší.

Podle § 24 odst. 2 zákona se za dobu trvání nájemního vztahu pro účely nároku na příspěvek na bydlení považuje i doba mezi skončením nájemního poměru a posledním dnem lhůty k vyklizení podle § 712a občanského zákoníku.

Podle § 712a občanského zákoníku se stanoví, že v období mezi skončením nájemního poměru a posledním dnem lhůty k vyklizení bytu mají pronajímatel a osoba, jejíž nájemní poměr skončil, práva a povinnost v rozsahu odpovídajícím ust. §§ 687 – 699 a přiměřeně §§ 700 – 702 odst. 1.

Z tohoto ustanovení mimo jiné vyplývá, že bývalý nájemce je povinen platit částku odpovídající nájemnému, které byl povinen platit za trvání nájemního vztahu. Je třeba připomenout, že právo bydlení trvá, dokud neuplynula lhůta k vyklizení. Tedy v zásadě do doby, dokud není zajištěna odpovídající bytová náhrada nebo přístřeší. Jde o podmínku realizace vyklizení. V okamžiku, kdy tato náhrada je zajištěna, počne běžet lhůta k vyklizení, po jejímž uplynutí se stává další užívání bytu neoprávněným.

V případě žalobce je nepochybné, že jeho nájemní poměr skončil, a to ke dni 31.1.2007. Žalobce dokládal, že byt užívá a hradí nájem a poplatky za služby. Je tedy zřejmé, že i po skončení nájemní smlouvy žalobce plní své povinnosti vůči pronajímateli.

Soud souhlasí s žalovaným v tom, že doba po skončení nájemní smlouvy se automaticky neprodlužuje, nicméně tato skutečnost není pro posouzení daného případu podstatná. Jak bylo výše uvedeno podle § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře je třeba považovat za trvání nájemního vztahu pro účely nároku na příspěvek na bydlení i dobu, kdy užívá předmětný byt. S ohledem na uvedené je zřejmé, že užívání bytu skončí až poté, co uplyne poslední den lhůty k vyklizení bytu. Podle názoru soudu žalobce prokázal, že byt užívá, že platí nájem, včetně poplatků spojených s užíváním bytu, přičemž správní orgány tuto skutečnost nezpochybňovaly. Vzhledem k tomu, že nelze užívání bytu žalobcem považovat za neoprávněné, správní orgány nesprávně posoudily právní otázku, ohledně nároku na příspěvek na bydlení podle § 24 odst. 2 citovaného zákona. Z těchto důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému podle § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.

Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v odůvodnění tohoto rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu náleží náhrada nákladů řízení. Soud přiznal žalobci náklady řízení za pořízení fotokopií příloh, které do spisu založil, ve výši 19,- Kč. Naopak žalobci nepřiznal náhradu nákladu za pořízení Úplného znění č. 834 (občanského soudního řádu a soudního řádu správního), neboť tyto soud nepovažuje za důvodně vynaložené náklady řízení ve smyslu s ustanovení § 60 s.ř.s. Žalovaný je povinen uhradit uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku, k rukám žalobce.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. ledna 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová